

Poština plačana v gotovini.

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj pošt. predal

Inserati
po dogovoru.

Štev. 7.

V Kranju, dne 7. julija 1927.

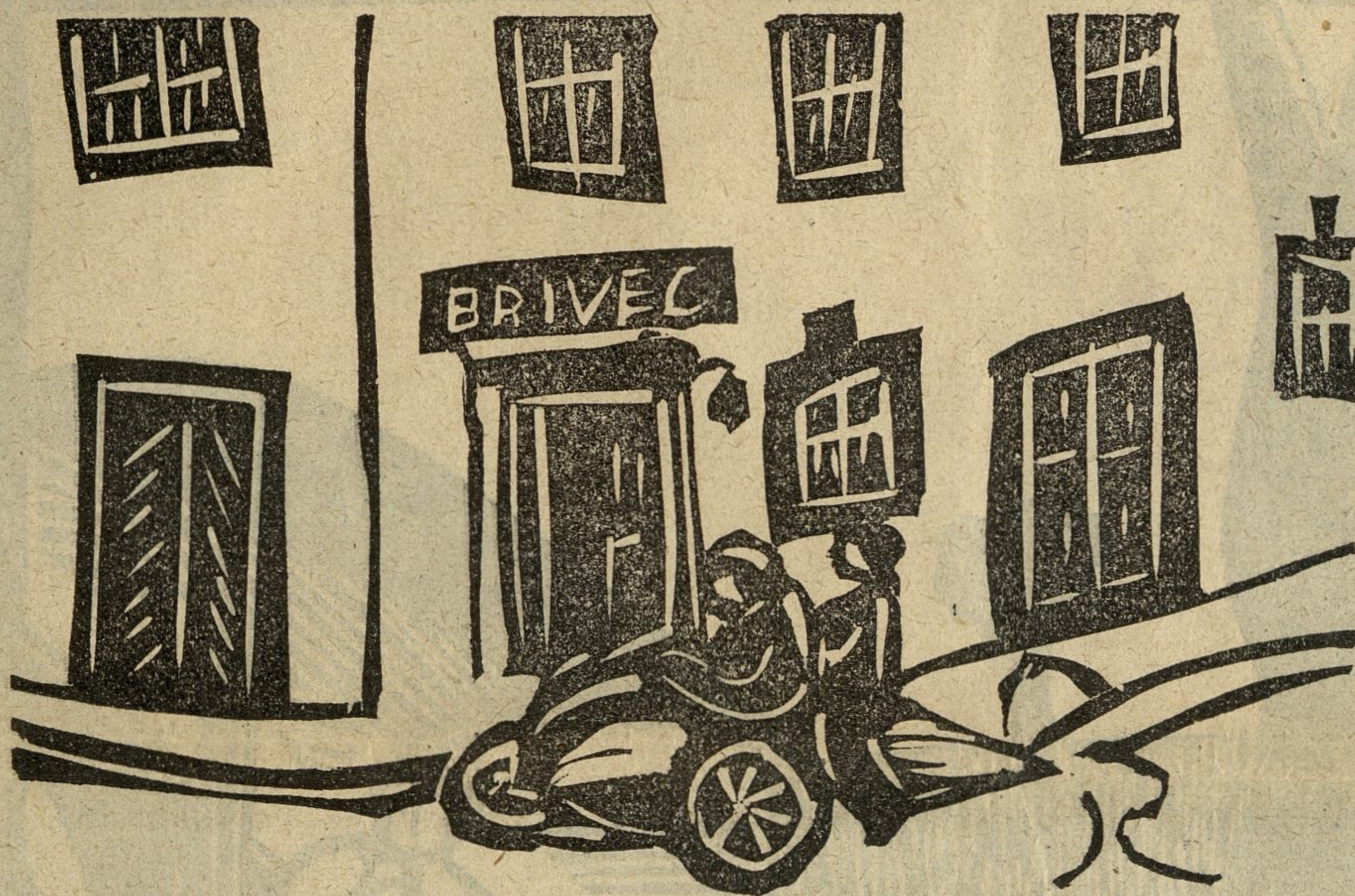
Leto I.

... Prmej ... človek res ni več varen pred temi smrdljivci ... Vlada bi morala prepovedati vožnjo avtomobilom vsaj toliko časa, dokler ne pomrjejo ta stari ljudje ...

Cenj. naročnikom, ki še niso poravnali naročnine za letošnje leto, smo priložili položnice s prošnjo, da isto v kratkem poravnajo.

Da ne bo pomote! V 1. in 2. številki našega lista je bilo na drugi strani zgoraj natisnjeno, da, kdor ne naroči istega, naj ga takoj vrne. Naj ne bodo užaljeni nekateri, ki so prejeli račun za prejete eksemplare.

Hojej, hoja —
takole je,
če avto šest cilindrov
ima ...
To ni za šalo, ni za
smeh,
če sedeš nanj in si na
tleh
še predno avto je doma.
Zato prijatelj slušaj svet:
Če si za šport in vožnjo
vnet
ne sedi v avto kot je ta,
ki celih šest cilindrov
ima.
Si kupi pol cilindra
raje!
Pa, če se prav na glavi
maje
pred brivcem tebe ne
pusti,
če v naglici se ne
zgodí,
da ti ga tam pustiš.

Strogi režim.

Zakaj je bil Šmid izključen iz društva treznosti?
Zato, ker ga je zadnjič povozil voz poln piva.

Dostojno.

Narednik: „Vi Žakelj — kadar Vas pogledam
moram enega osla požreti. . .“

Galantno.

„Vi pravite, da imam lep in mogočen glas gos-
pod baron — kaj pa najbolj občudujete na glasu?“
„Mala usteca — milostljiva!“

Pustolovec.

Od cele poroke mi ni ostalo drugo, kakor žena.

Oj deklica, ti, ki v
zakon želiš:
pomisli, le dobro
pomisli poprej,
da zakon je križ in
ne paradiž,
če v njega moža,
kot ta je dobiš.

—fi—

Pavovo perje.

Bilo je lepo poletno jutro. Gospod Naglič je sedel baš pri zajtrku, ko vstopi njegov prijatelj Zavrl.

„No, kaj pa ti navse zgodaj, Tone?“, ga vpraša Naglič. „Sedi, prosim Te, boš pil z menoj kavo.“

„Ne, ne, hvala lepa,“ odvrne ves razvnet Tone. „Nekaj mi leži na srcu in mi ne da miru, dokler ti ne zaupam. A prosim te, ne sodi me napačno radi tega. Včeraj se je zbrala pri meni precej pisana družba prijateljev, par celo s svojimi boljšimi polovicami. Gospoda se je zbrala na povabilo moje žene in brez moje vednosti, ker bi sicer tudi tebe povabil. O, ko

Naglič je poskočil iz stola, kot bi strela udarila vanj. „Jaz? Kaj vendar zahtevaš od mene? Ne, nemogoče, izključeno!“

„Lepo te prosim, ne odbij mi prošnje. Reši me pred nesmrtno blamažo! Za človeka, ki je spesnil pesem, kot je „Klic noči“ je vendar taka stvar malenkost!“

Naglič je globoko vzdihnil. Pogledal je okoli sebe, če kdo ne prisluškuje, nato pa stopil k prijatelju, ki ga je gledal z izbuljenimi očmi in tiho dejal: „Ne jaz, spesnil jo je Župančič.“

◆◆◆◆◆

Koliko ima konj nog? Konj ima 8 nog in sicer: dve spredaj, dve zadaj, dve na desni, dve na levi

Kaj je pričakoval Adam za figovim peresom?

(Nadaljevanje na prihodnji strani.)

bi bil ti navzoč, bi se ne pripetila taka nesreča . . .“

„Nesreča? Pri tebi? Sem res radoveden — kakšna?“

„Ah, prijatelj, kaj ne povzroči vse napuh in priložnost. A, da povem na kratko. Med drugim se je govorilo tudi o literaturi in seveda predvsem o pesništvu. Vsak izmed navzočih se je pri tem izkazal malega poeta.“

In tedaj, dragi prijatelj, sem izvlekel iz žepa tudi jaz svoj zapisnik in jim prebral pesem — „Prišlo je kakor klic noči“ — ki si mi jo ti napisal v moj album. Dejal sem seveda, da sem jo jaz spesnil, in žel velik aplavz.“

„Ah, pojdi, pojdi! Nikar se ne razburjaj, saj to ni nič hudega. Še na misel mi ne pride, da bi ti zameril!“

„Najlepša hvala“, je odvrnil Tone. „Toda največja nesreča pa šele pride. Samo pomisli! Danes na vse zgodaj dobim od svetnikove in komisarjeve gospe dve pismi, v katerih me prosita, naj jima napravim po eno pesmico češ, da jih rabita za spominsko knjigo svojim prijateljicam. In to še danes. Lahko si predstavljaš položaj, v katerega sem zašel. Če prošnjam ne ugodim, me raztrobita po celem svetu kot bahača, ki se postavlja s tujim blagom. Zasmehovali bi me, da bi še na cesto ne upal. A ugoditi tudi ne morem, ker se na pesništvo prav toliko razumem, kot zajec na boben . . . Dragi prijatelj, ti mi moraš pomagati iz te zagate. Tebi je kaj takega igrača in otročarija, saj govoriš verze, kot bi jih iz rokava stresal.“

—fi—

Ločitev.

Z žarečimi očmi, polnih solz, je strmela Antonija po prečuti noči v nastopajočo, jutranjo zarjo.

Sklenila je, da stori danes to, kar je vedno odlašala. S krvavečim srcem se je odločila, da se loči za vedno od njega, ki sta bila eno toliko vrsto let — od njega, ki se je oklenil njene notranjosti, kot se oklene drevo s koreninami matere zemlje — od njega, ki ji je bil vse z vsem svojim žitjem in bitjem.

Polagoma, skoro neopaženo se je spremenil zadnje čase. Mislila je, da se je samo ohladil napram njej. Oklenila se ga je z dvojno ljubeznijo — a zaman. Spoznala je, da stremi za tem, da bi jo zapustil in da čaka samo še ugodnega trenutka, da bi razdril zveze z njo. Druge bi s svojim zadržanjem in s svojo zunanostjo lahko še varal, nje ni mogel.

Prepričala se je, kako trhel in puhel je v svoji notranjosti, kako zlomljiv je postal njegov značaj, ki je bil nekoč čvrst in trden tako, da je zidala nanj gradove v svojih sanjah . . . Bil je nevreden njenih solz, saj se ni zmenil za njeno trpljenje, ne za bol, katero ji je povzročil. Uvidela je, da tako ne more iti dalje, da ne more več živeti z njim in je vsled tega sklenila, da se loči od njega in ga zapusti . . .

Hudo, zelo hudo ji bo — in še dolgo bo krvavela rana, ki jo bo povzročila ločitev od njega. Toda — zgoditi se mora!

Globoko potrta, a s pogumom v srcu se je par ur nato ločila od svojega — votlega zoba . . .

Iz navade . . .

Gospodična Roza (asistentinja statističnega urada): „Predvčerajšnjim me je poljubil 3krat, včeraj 17krat, danes 5krat. Povprečno: 8,333krat; in v slučaju, da se jutri ne vidiva: 6,25krat.“

Otroška.

Mirko: „Danes sem dobil imenitno stavo!“

Mama: „Kakšno?“

Mirko: „Veš, gospod Burež, ki je bil pri naši Eli v sobi, je stavil z menoj deset dinarjev, da ne bom gledal pol ure skozi okno, ne da bi se obrnil . . .“

Pameten pes.

„Ali je Vaš pes, g. gozdar, res tako pameten, kot pripovedujejo?“

„Res, res. Pomislite, kaj je napravil zadnjič, ko je bila teta moje žene na obisku. Pripovedovala je različne stvari, govorila in govorila tako, da je zgledalo, da njenega pripovedovanja ne bo konca ne kraja. Kar naenkrat pa je umolknila. Pogledal sem kaj je

(Nadaljevanje na prihodnji strani.)

in bil ne malo presenečen. Moj pes je stal pri njenih nogah in ji molil svoj nagobčnik . . .

Ustrežljiv.

Baraba (mlademu sodniku, ki je dolgo časa brskal po zakoniku, ne da bi našel paragraf, po katerem naj ga obsodi): „Če dovolite, gospod sodnik, stran 216 drugi odstavek spodaj.“

A, tako . . .

Ravnatelj jetnišnice: „Kaj ste že zopet tu Bertl?“

„Ja, vesje, zdravnik mi je nasvetoval spremembo znaka, mir in strogo dieto . . .“

Med zakonci.

Ona (nekako užaljeno): „Ni mi treba predbacivati moje starosti! Konečno sem pa vendar ja ena ženska v najboljših letih.“

On: „Priznati moram, da bi mi bila tvoja dobra leta mnogo ljubša.“

Pri volitvah.

„Zakaj ste tako jezni na župana?“

„Hudiča, kaj bi ne bili. Pred volitvami je svojim volilcem naročil sodček piva, po volitvah smo ga pa morali plačati!“

— Radoslav —

Mimo mene avto pridrvi ljubica moja v njem sedi . . .

Mimo mene avto pridrvi
a ljubica moja v njem sedi.
Meni se sladko smeji
hi, hi, hi, hi, hi, hi.

Kar naenkrat avto obstoji
ljubica moja z menoj govori:
„Preljubi o moj Ti fantič
glej ali ne letim kot ptič!?“

Le hitro prisedi se k nam
mного povedati ti imam.“
Komaj to izpregovori
avto z menoj odhiti.

Avto leti, drvi, hiti
mimo polj, vrtov, vasi
a moja ljubica se smeji,
ker se ji to tak' lušno zdi.

A naš avto dalje hiti
mimo polj, vrtov, vasi.
Meni se to lušno zdi,
ker vse tako mimo mene drvi.

Kmalu se ustavimo
avto v kraj pa spravimo
v gostilno na vrh se usedemo
dobro jemo in pijemo.

V družbi lepo zapojemo
dobro vince pijemo.
Ah, kako lepo je na svet'
žal, da je treba nam umret'!

Hitro, hitro mine dan
oditi treba bode nam.
Komaj to izgovorim
v našem avtu že sedim.

Moje dekline se sladko smeji
v tem trenutku avto odhiti.
Kmalu domov vsi pridemo
a v drugič v avtu snidemo.

Ljubica moja sladko počivaj
o naši lepi vožnji mi snivaj!
Urca bije ravno polnoči
naša družba vsa že spi.

Hišne gospodinje trpljenje.

On: „Se li zopet jeziš zaradi huhinje?“

Ona: „Da! Štedilnik in kuharica — oba kadita.“

Joro:

Nedolžni tat.

„Stoj! Jaz postav sem oko, aretiram vas — takoj z meno! Pri „Peko“ čevljičke ste vkradli, in k sreči v mojo šako padli.“

„Jaz, gospod? Jaz gotovo ne, se lahko takoj prepričate. Na nogi stare imam čevlje in podplati njih so kože levje.“

„Tiho! Kaj na rami tam imate in v žepih nosite podplate, kaj? Takoj z menoj — z menoj, če ne bo padal, da bo joj!“

„Saj nisem vkradel, sem le vzela zato sem res zelo vesel; saj včasih so mi rekli: krasti ne, in vzemi le, če more se.“

„Roke sem, da zvežem jih, ker tak' falotje ste vsi „glij“. Pred dnevi mi je eden všel, zato sem jaz v peržon prišel.“

Ljubezen je bila, ljubezen . . .

Žena: „Zvedela sem, da si se zaljubil v Umekovo Mico.“

Mož: „To ni res! Na to lahko desetkrat prisežem. Ona se je v mene, da veš.“

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Iz dežele.

Prvi kmet: „Ti Luka, povej mi, kje bi ti raje konec vzela, na cesti ali doma?“

Drugi kmet: „Na cesti.“

Prvi: „Zakaj?“

Drugi: „Doma en konec pritaknem, pa imam cel voz.“

In kaj je našel? - (Rešitev v prihodnji številki.)

„Gospod, oj ne — gotov' boli in strašne muke se trpi. Nikoli več ne bodem vzela, in z rame čevljičke bom snel . . .“

„Zakaj ste vkradli, mi povejte, v oko postav vedno glejte, ker resnica pokaže se takoj posebno če pendrek poje moj.“

„Kar danes lahko ti storiš stori, da jutri to ne zamudiš. Tako pregovor mi veli je pa koristen al' pa ni, hi, hi.“

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Dobra slutnja.

Slikar (v ateljeju): „Povejte mi čisto odkrito mnenje v moji novi sliki?“

Prijatelj umetnosti (opazujoč sliko): „Dobro — torej Vi hočete slišati moje odkrito mnenje?“

Slikar (hitro): „Ne, ne hvala — je že dobro!“

Pri brezplačnem zdravniku.

Zdravnik: „Ali imate apetit?“

Bolnik: „No, ako imate ravno kaj pri roki?“

Največji uspeh.

„Katera od dam, gospod zdravstveni svetnik, katere so zadnja leta delale na Vaši kliniki je pa imela največji uspeh?“

„Neka gotova Malbelj — katera je poročila mojega asistenta.“

Dober izhod.

Zdravnik (trgovcu, prijatelju dobre kapljice, ki mu toži, da je njegova pisava od dne do dne slabša):

„Ja, dragi prijatelj, človek v vaših letih ne sme toliko piti. Zapišite se med abonente in videli boste, da bo v kratkem času vaša pisava zopet tako lepa in karakteristična kakor v mladosti!“

Trgovec (po kratkem premisleku): „Veste kaj, g. doktor — nabavil si bom pisalni stroj!“

Čisto enostavno.

„Radovedna sem, zakaj noče Emil nič več slišati o meni?“

„No, je gotovo že preveč slišal!“

Uničujoča kritika . . .

„No, kako se Vam je dopadel g. Tedy v ulogi kralja?“

„Veste kaj, od včeraj naprej sem za republiko!“

Iz „boljših krogov“.

Gospa Blaške pripravlja še zadnje stvari za veliko večerjo, na katero so povabljeni vsi stanu primerni člani njene družbe. Nato pozvoni slugi:

„Ivan, ali mislite, da bomo imeli tudi zadosti srebrnega jedilnega orodja?“

Ivan: „Od začetka gotovo, milostiva“.

Diskretno vprašanje.

Sobarica (novo mesto nastopivši): . . . Prosim še eno vprašanje: Ali je milostljiva tudi vedno doma, kadar ste vi doma?“

Zabodel . . .

Državni pravdnik (v premijeri v prvem dejanju): „Meni je nerazumljivo, kako more to delo imeti pet dejanj?“

Anton: „To je popolnoma razumljivo. V prvem dejanju se junak zaplete v sodnijsko tožbo . . .“

Poredno . . .

Mlad pesnik: „Ravnokar sem nemalo presenečen opazil, da se nahaja na strani 35 fatalna tiskovna napaka!“

Založnik: „Nikar se ne razburjajte, tako daleč itak nihče ne pride.“

Slika prihodnosti . . .

— Ti stara, poglej, kako se danes kadi iz peči. Pa ja ni kakšen aeroplan padel v dimnik? —

Pogodil.

— Vi, sestavite mi poljubni stavek?“

— Konj vleče voz.

— Dobro. Spremenite ta stavek v veledno obliko!

— Hii — hii — hooood!

Narednik rekrutu.

— Ti osel, ali si ne moreš zapomniti: desna roka je tista, ki ima na levo stran palec — leva pa pa tista, ki ima na desno stran palec.

V šoli.

— Ti Nacek, povej mi kaj o muhi!

— Iz muhe naredi največkrat slona . . .

Vprašanja in odgovori.

Katero oko je najbolj čuječe?

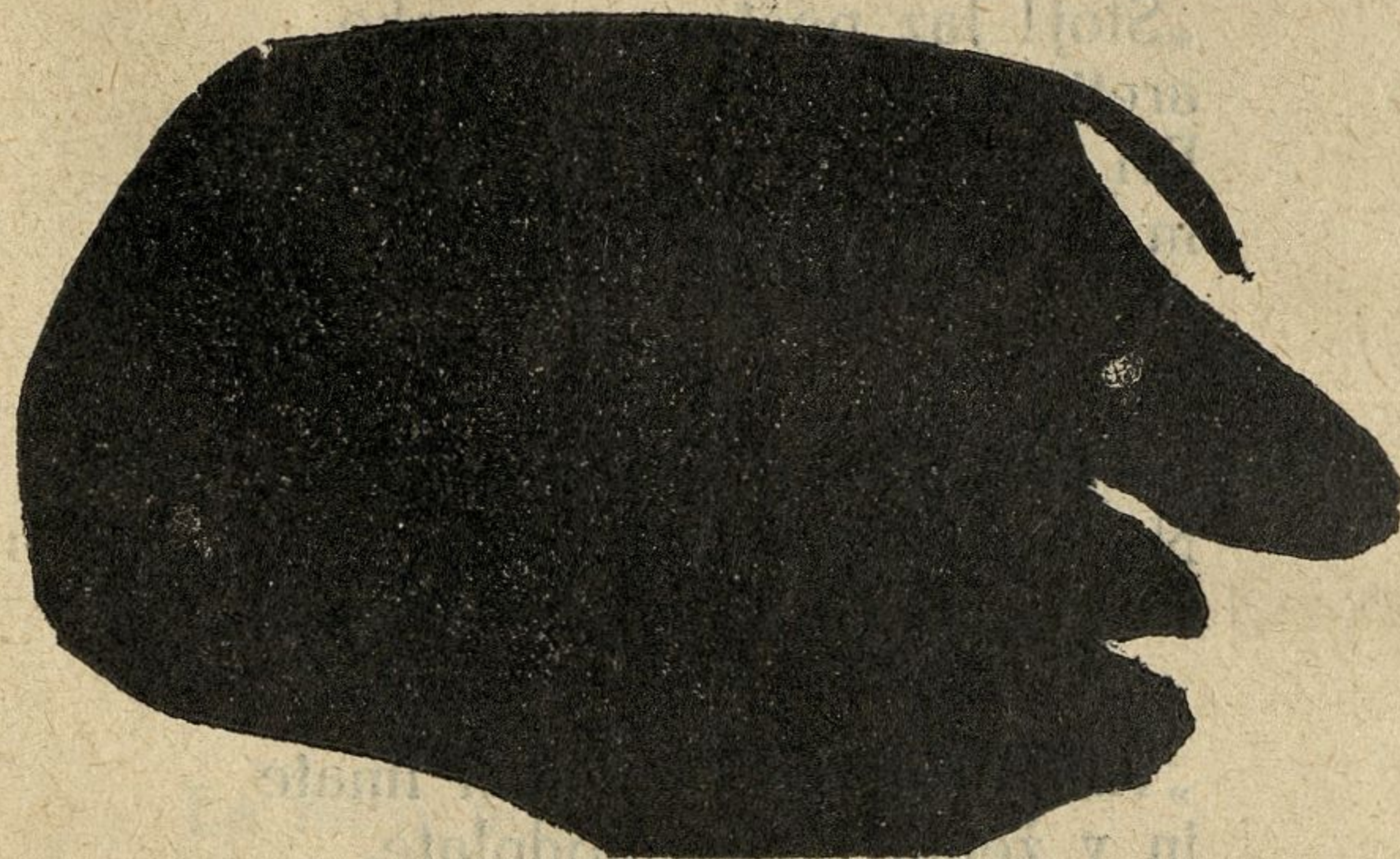
„Kurje oko“; ker je namreč noč in dan na nogah.

Ena služkinja rabi za pospravilo stanovanja eno uro. Koliko časa rabita za to dve služkinji?

Tri ure, ker namreč med delom klepetata.

—Dragoljub—

Kadar so ata dobre volje . . .

Kadar so ata dobre volje, gredo proti večeru vedno v kako gostilno. Najprvo sezujejo svoje velike copate — potem pa jim prinese služkinja Rezka lepo osnažene čevlje „na glonc“ in ata se kaj postavijo po beli ljubljanski cesti. Klobuk v eni, palico v drugi roki stopicajo in se počasi pripeljejo v gostilno na cviček, če je pa lakota, pa še na gulaž. Najprvo se vsedejo za mizo, vzamejo časopis, naroče pijačo, potem pa berejo, berejo prav počasi, včasih tudi malo kihnejo — pa se obrišejo okoli nosa, potem okoli oči z rdečim robcem, ki ga hranijo kot spomin na svojo ranjko ženo Urško.

Ata berejo od politike in zdihujejo na tihem: „Diese verdammte Politik und so viele Parteien! Ja, diese Politik! Diese verdammte Politik . . .“ potem naroče golež „einen guten mit Paprika!“. Ja, naš ata imajo res dober okus. Jedo prav počasi in z velikim apetitom, pogledajo semintja v časopis in se spominjajo na politiko. „Diese Politik, verdammte!“ Sami prepričani med političnimi strankami in prav nič drugega. Včasih ko je bilo še vse nemško, je šlo vse tako gladko, danes pa stranka pri stranki, stranka proti stranki. Samo pri goležu pozabijo ata malo na politiko, naroče še malo cvi-vriska in se obrišejo s svojo masno taco okoli majhnih ustec — seveda z robcem, tistim od njegove ranjke Urške. „Arme selige!“ Po jedi pa vzamejo ata zopet vse liste v roke in prebirajo z velikim zanimanjem. O umorih, nesrečnih konkurzi. Vse propada, le ata stoje pokoncu, si privoščijo vsak večer malo pijače, da vzdrže in ne omagajo pod težo tega grenkega življenja.

Včasih zapoje kaka družba v kotu gostilne in ata poslušajo petje in se spominjajo svoje mladosti. „Ah, lepa je mladost,“ poje družba. In ata se ob tej priliki spomnijo na svojo Urško. Bog ji daj nebesa. „Arme selige.“ Kako sta pela in se veselila svoje mladosti. Nato pa polože časopis na mizo in premišlujejo, premišlujejo, malo zadremljejo, parkrat kihnejo od spredaj in od zadaj ter se spomnijo na gulaž in papriko. „Diese verdammte Paprika“, pravijo ata, zopet malo zadremljejo, kimajo z glavo potem se pa zopet zbude.

Petje utihne, gosti počasi odidejo, pa tudi naš ata odidejo in polagoma splavajo proti domu okrepani in dobro zabasani. Zadovoljno požvižgavajo in hvalijo dobrote tega sveta . . . in ta gulaž s papriko: „So gut, a, so gut!“

Kmalu pospejo do svojega stanovanja, gredo počivat in sladko snivat o — papriki . . .

Vera, upanje in ljubezen . . .

Verujem, draga moja, da mi nisi sovražna. Verujem, da me neizmerno ljubiš in sem trdno prepričan da me nikoli ne zapustiš. Spremljala me bodeš ob moji zadnji uri. Verujem, da si sladka, moja, ženica. Ponosen sem na tebe, ponosen, da te morem tako svobodno objeti. Samo nekako trda si postala. Zakaj? kakor steklo se mi zdiš. Zakaj pa naenkrat tako molčiš? Veruj tudi ti, da za tebe grem naravnost v smrt. Moj objem naj ti bode dokaz večne ljubezni. Saj imam edino le tebe na tem puhlem svetu in kaj še več hočeš od mene, govori! Še vedno molčiš. Aha, že slišim pretakanje tvojega srca, kmal' bi rekel, da klonka, kakor kakšna steklenica, seveda to pa le za mene. Oh, tako se mi zdi, da je edino mene obšla

ta neizmerna sreča. Veruj, da te moj objem ne spusti nikoli več. Moja si in basta.

Upam, da me tudi ne boš zapustila. Vem, da je upanje vse. Upam, da boš nehala s klepetanjem, oziroma saj si že. Suha si postala. Delj časa, ko si pri meni, bolj se sušiš. Kaj je to! Upam, da boš že jutri rekla: jaz sem tvoja ti pa moj. Jaz pa pravim: do smrti vedno tvoj, le tvoj! No ja, če ga včasih malo pod kapco imam, to še ni vse. Za potrebo se ga lahko. Kdor dela naj tudi vživa, če mu nese. V upanju, da me ne zapustiš — jaz pa tebe ne — te še trdneje objamem.

Ljubezen si mi izkazovala že zdavnaj. Danes pa ne črhneš niti besede. Govori, govori! Truden sem od dela, trpel sem strašno. Potreben sem počitka. Tvoja ljubezen do mene mi je največje zdravilo od vseh zdravil. Če tebe ne bi bilo, ne bi mogel niti spati. Oh, kako bi mi bilo hudo. Iz ljubezni se mi vsaj malo nasmehni. Tudi tega ne? Ošabna si mogoče zato, ker te preveč ljubim. Vedi, da tudi jaz vračam tebi tako ljubezen. Toplo tvoje srce me greje, kakor julijsko solnce in to je tisto znamenje, da le za mene živiš, oh le za mene. Prisegam ti: jaz sem do smrti tvoj!

Predobra si za mene. Le molči, molči. Saj tudi z molkom pokažeš pravo ljubezen do mene a jaz do tebe. Ti si moja do — groba, da do . . .

Oh, kako sladke so tvoje besede, katere sem ravno sedaj zapazil na tebi. Da, da, spomnim se še na nje, nisem pozabil ne. Zakaj ne govoriš tako, kakor jaz. Oh, vidim, da postajaš strašna za mene. Mar me hočeš morda umoriti? Ne stori mi tega. Kdo bo tebe tako ljubil, kakor te ljubim jaz? Ga ni in ga ne bode!

Noč in dan si bila pri meni, sedaj pa hočeš, da se me znebiš. Oh ne, tega ne stori. Saj veš, da te ne dam iz rok, pa magari me stane življenje. Ti si edina zabava, dobrota, zdravilo, uteha, vera, upanje in ljubezen . . .

Ker si pa tiho, umolknem tudi jaz. Saj sem potreben miru in počitka. Dovolj, da položim svojo utrujeno glavo na tvoj . . . Ojej, trdo je trdo . . . Oh draga moja, jaz se že vrtim, vedno hujše in hujše . . . kaj je to . . . ustavi ta „ringlšpil“, ustavi . . . Ob jemi me tesneje, da tako, ja, ja, oh, ha . . .

Ivan Potočnik

specijalna izdelava čevljev

Kranj, Glavni trg

ZDRAVKO FALE

ŠPECERIJA - KRANJ

SAVSKO PREDMESTJE

ČE JE NESREČA

še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.

Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri HLEBŠU IZ KRANJA
pocen se dobi.

Novootvorjena modna trgovina za dame in gospode

Posebni
oddelek
za damske
klobuke

BERKO

LJUBLJANA

Cene
solidne,
postrežba
točna

Dunajska cesta (nasproti restavracije pri „Gici“)

Strojno mizarstvo
Karol Ažman
Kranj štev. 37
Savsko predmestje

ANTON ŠORN

Izdelovalnica oblek
in čepic

Izdeluje tudi vsakovrstne
kroje, kakor: gasilske itd.
po najnižjih cenah

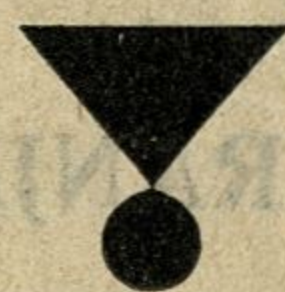
KLANEC - KRANJ

AUTO TAKSA

A. ERMAN - KRANJ

TELEFON 25

TISKARNA SAVA KRANJ

Se priporoča za vsa v to
stroko spadajoča dela,
ki jih izvršuje naj-
solidneje in
točno